

Šlienavos ir Viršužiglio parapijų leidinys

Nuo saulėtojo Ziono iškilmingo himno tonai šlovina Ganytoją.
Šiandien himnai paslaptį skelbia duoną nemirtingą, ypatingos prigimties.
Gyvą duoną, gyvą vyną Jėzus mokiniams dalino, liepdamas dalinti kitiems.
Ir todėl giesmė džiaugsminga, iškilni, giliai prasminga šviesą pažeria mintims.
Minima diena didžioji, šventės sukaktis šviesioji - įsteigimas paslapties.
Naujo amžiaus atėjimas, naujo priesako skelbimas užbaigė senus laikus.
Vietoj atvaizdo - tikrovė, vietoj praeities - naujovė, tarsi saulė po nakties.
Vakarienėj paslaptį Kristaus auką išganingą įsteigė visiems laikams.
Švęsti duoną, švęsti vyną, skelbti Kristaus atminimą liepia priesakas kilnus.
Jo galybėje - tikrumas: duona keičiasi į Kūną, vynas tampa Jo Krauju.
Jo žodžiu Bažnyčia tiki - jog nematomi dalykai iš tiesų gyvi aukoj.
Paslėpta esmė didinga, išorės ženklus skirtinguos slypi vienas turinys.
Kraujas - gėrimas slaptingas, Kūnas - maistas nemirtingas, - visas Kristus abiejuos.
Jis nedalomas ir sveikas, net dalijamas nekeičia vieneto esmės gilios.
Ima vienas, ima šimtas - Kūno prigimtis nekinta, pasilieka ta pati.
Jis išlieka paplotėly, ir mažiausiam trupinėly, -
visas Kristus, garbe žėrįs, - garbink ir neabejok!
Nieks negali Jo pažeisti, ženkle turinio pakeisti, ženklą galime paliesti,
bet esmė nesumažės.
Angelų šlovingą duoną, mylintiems vaikams malonę duoda vargšams į
kelionę, tik ne pajuokai piktiems.
Visažini, visagali, žmogų gelbstintis bedalį, amžinon puoton pakviesk mus ir
namiškiais padaryk mus su šventaisiais danguje.

**“Aš esu gyvoji duona,
nužengusi iš dangaus, – sako Viešpats. –
Kas valgys šią duoną –
gyvens per amžius.”**

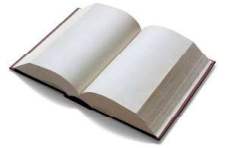
Jn 6, 51

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Pr 14, 18–20; Ps 109, 1–4; 1 Kor 11, 23–26

Psalmės atliepas

Tu Kunigas amžiams, kaip Melchizedekas.

Evangelija pagal Luką (9, 11b–17)

Anuo metu Jėzus kalbėjo žmonėms apie Dievo karalystę, pagydė tuos, kuriems reikėjo gydymo. Diena pakrypo vakarop. Prisiartinę Dvylika tarė: „Paleisk žmones, kad jie, nuėję į aplinkinius kaimus bei vienkiemius, susirastų nakvynę ir maisto. Mes juk esame dykumoje“. Jėzus atsiliepė: „Jūs duokite jiems valgyti!“ Dvylika atsakė: „Mes nieko daugiau neturime, tik penkis kepalėlius duonos ir dvi žuvis. Nebent nueitume ir nupirtume maisto visai šiai miniai“.

O buvo ten apie penkis tūkstančius vyrų. Jėzus įsakė mokiniams: „Susodinkite juos būriais po penkiasdešimt“. Jie taip padarė ir visus susodino. Tuomet, paėmęs penkis kepalėlius ir dvi žuvis, jis pažvelgė į dangų, palaimino juos, laužė ir davė mokiniams, kad išnešiotų miniai. Visi pavalgė iki soties. Ir dar buvo surinkta dvylika pintinių likučių.

Evangelijos komentaras:

Šventoji Dvasia, kurios atėjimą į tikinčiųjų bendruomenę šventėme prieš porą savaitių, mus ir dabar Ji palaiko bei veda Dievo valios keliais. Ji skatina mus tapti tokiais Jėzaus mokiniais, kurie ne tik suvokia, kas yra Dievas ir kas yra Bažnyčia, bet taip pat šią žinią skelbia visu savo gyvenimu. Besistengdami vėl iš naujo suvokti, kas esame ir ką darome, šiandien švenčiame Jėzaus Kristaus Kūno ir Kraujo iškilnę, kuomet Eucharistija tampa mūsų apmąstymų ir gyvenimo centru.

Tai reikalinga, stengiantis peržengti įpročių suformuotas ribas, išjudinti mūsų išvargusias ir apsnūdusias bendruomenes ir galiausiai paklausti savęs: ką mes padarėme su Prisikėlusio Viešpaties dovanomis kitiems žmonėms? Dar ir dabar dalyvavimas sekmadienio Mišiose turi kažkokią nesuprantamą sieną, skiriančią „praktikuojančius“ nuo „nepraktikuojančių“. Deja, taip kyla pavojus, kad sekmadieninės Mišios gali likti tik tokiu trapiu įpročio ženklu ar pareiga, kurią privalu atlikti, kuri, gaila, neatverčia mūsų širdžių.

O juk dalyvaudami Mišiose, iš bažnyčios turime išeiti atsivertę ir paguosti, pasiryžę, kaip ir dera tikriems Jėzaus mokiniais, į kasdienybę atnešti tą pajautimą, kurį ką tik šventėme...

Rizikuočiau pasakyti, kad mes ateiname į bažnyčią tik tada, kai jaučiamės pavargę... Jėzus, lemiamu savo žemiškojo gyvenimo metu, kai buvo apleistas ir visų nesuprastas, atliko savo esminį ženklą, kaip palikimą: Jis padovanojo, atidavė save patį, ne duoną ir vyną, kaip tai padarė Senojo Testamento kunigas Melchizedekas, bet save patį paaukojo, išdalino. Ne duona tampa Kristumi, bet pats Kristus tampa duona, kad galėtų būti priimtas, galėtų maitinti kitus, kad nurodytų kelią kitiems, naują logiką, paremtą visišku savęs atidavimu. Vėlykų vakarienė, kurią Jis šventė su mokiniais, mums atskleidžia Dievo bendrumo su mumis ir Jo meilės realybę.

Šis absoliučios meilės veiksmas švenčiamas ir kartojamas kiekvieną kartą, kai tikinčiųjų bendruomenė susirenka švęsti šios paslapties. Tiesa, tai gali tapti ir abejingu pakartojimu, kai džiaugiamasi ne Viešpaties buvimu, bet tuo, kad atlikome tai, kas būtina, o tikėjimas ir jausmai lieka kažkur toli, nes net nepagalvojame, kame esame...

Taip negali, neturi būti krikščionių bendrijoje!

Arba Eucharistija persmelkia ir pripildo visą mūsų gyvenimą, jį keičia ir stiprina, arba lieka bevaisė, negyva, nenaudinga. Jei mes nepasirūpiname tos dovanos suvokti, mažai ką padės gražūs įpročiai: iš tikrųjų mes atstumiame patį Viešpatį... Mišios iš tiesų prasideda tada, kai išeiname pro bažnyčios duris, ir tęsiasi visą savaitę iki kitos Eucharistijos šventimo.

Mūsų priimta Duona padeda pasotinti alkstančius, pastebėti vargstančius ir duoti, kad būtų pasotintos išalkusių žmonių širdys. Juk taip mums, mokiniams, elgtis prašė Jėzus.

Eucharistija – meilės žaizdras

Berniukas su pražiota burna

Teko skaityti istoriją apie berniuką, kuri tam tikra prasme galėtų būti Jėzaus, esančio Eucharistijoje, malonės neaprepiamumo iliustracija. Šis vaikas teturėjo tik septynetą metų... Kai jis per šv. Mišias priėmė Pirmąją Komuniją ir su atverta burna grįžo į savo vietą, vienuolė, atsakinga už apeigų tvarką, priėjo prie jo ir sušnabždėjo į ausį: „Dabar tu gali užverti burną. – Ne, sese, aš nenoriu. – Kodėl? – Dėl to, kad Jėzus manyje. Jis turi kvėpuoti. Jei aš užčiaupsi burną, Jis uždus...“ Mes galime įsivaizduoti, kad tai išgiręs, Viešpats nusišypsojo, tačiau Jis mums štai ką pasakytų: „Šis vaikelis mane suprato geriau, nei kai kurie Evangelijos aiškintojai“. Argi mums nereikia vaiko širdies, kad suvoktume, jog Jėzus kiekviename iš mūsų nori laisvai „alsuoti“, tai yra, kad, užuot kartais savo dvasiniu nerangumu Jį ėmę „dusinti“, leistume (ypač po šv. Komunijos priėmimo) Jam mumyse netrukdomai veikti?

Esminis tikslas

Apmąstydami slėpinį Jėzaus Eucharistijoje buvimą, galėtume tarti: „Viešpatie, kokios bejėgės mūsų joslės Tave pažinti ir Tau dėkoti už begalinius Eucharistijos vaisius!“ Joms duota pajusti valgio skanumą ir matyti išorinį kūrinio grožį, bet jos gali tik trukdyti, kai norime Ostijoje pamatyti Tave – Gyvąjį, mažiausioje konsekruotoje dalelėje esantį. Prie žmonių likimus keičiančios meilės, spinduliuojančios iš Jėzaus Širdies Eucharistijoje, galime „prisiliesti“ tik su tuo tikėjimu, kuris pastatytas ant Biblijos ir Bažnyčios mokymo kolonų.

Taigi Eucharistijos esmė tai – kad, su nuoširdžiu dėkingumu vertai valgydami dievišką Duoną, visu gyvenimu siektume taip panašėti į Jėzų, kad Jo žodžiai: Mano maistas – vykdyti valią To, kuris mane siuntė, būtų ir mūsų esminių tikslų bei kasdienių siekių.

Ženklo prasmė

Kai šio sekmadienio Evangelija kalba apie Eucharistijos įsteigimo įvykį, dėmesio centre – Jėzus, kuris (savo kančios išvakarėse) paskutinį kartą su apaštalais laužė duoną ir gėrė iš taurės... Eucharistijos šventimo metu (per atnašavimą) dėkojame Kūrėjui už duoną ir vyną, ne tik už „žmogaus darbą“, bet pirmiausia už „žemės“ ir „vynmedžio“ vaisių, už Jo dovanas (KBK 1333).

Kaip Eucharistijos ženklus, Jėzus pasirinko duoną ir vyną. Duona – vienas svarbiausių maisto produktų, o vinas išreiškia Kūrinijos džiaugsmingą charakterį. Tai – nuoroda ir į mūsų nemarumo slėpinį Jėzuje Kristuje, nes jei dėl Jo mokomės „kentėti“ (Fil 1, 29), su Juo būsime ir pagerbti...

Meilės kenozė

Švč. Kristaus Kūno ir Kraujo šventės proga apmąstome Eucharistijoje Esantįjį, mus išlaisvinantį nuo kasdienybės rūpesčių, rutinos, nusivylimų, sielvartų ir kitų problemų, kad, malonei veikiant, sulauktume naujo postūmio giliau pažinti bei labiau mylėti Jėzų Ostijoje. Duona, kurią aš duosiu, yra mano kūnas už pasaulio gyvybę (Jn 6, 51). Jėzui neužteko, kad Jo šventas kūnas būtų apspjaudytas, paniekinančiais plakimo kirčiais subjaurotas, galva erškėčiais „išpušta“, o širdis Judo Iskarijoto išdavystės kalavijo perverta... Jis už pasaulio gyvybę leidosi sunaikinamas, ir ši meilės kenozė, kartą įvykusi Kalvarijoje, nekruvinu būdu sudabartinama per kiekvienas aukojamas šv. Mišias.

Devintinės – Jėzaus Kristaus Kūno ir Kraujo šventė

Šiandien švenčiame Jėzaus paliktą Dovaną – Eucharistijos paslaptį!

Praėjus devynioms savaitėms po Jėzaus Prisikėlimo, švęsime Jo Kūno ir Kraujo šventę (Devintinės). Visame Katalikų pasaulyje švenčiame „*Festum Corporis*“ („Kūno šventė“), primename sau tai, ką visi džiugiai, iškilmingai išpažįstame tikėjimu – tikrą Jėzaus Kristaus buvimą Eucharistijos sakramente.

Šios šventės šventimo praktikoje atsirado eucharistinių procesijų tradicija.

Sutvirtinimo sakramentas Viršužiglio bažnyčioje

Šiandien, 13 val., Viršužiglio bažnyčioje, švenčiant Devintinių sekmadienio Eucharistiją, vyks ir Sutvirtinimo sakramento šventimas. Eucharistijai vadovaus mūsų vyskupas Rimantas Norvila. Mūsų parapijos krašto sutvirtinamieji švenčia savo Krikšto sąmoningą pakartojimą ir krikščioniško tikėjimo bei gyvenimo patvirtinimą. Palaikykime juos ir pastiprinkime maldoj!

Dėkojame ir džiaugiamės, dirbame ir gyvename

Dėkojame visiems Jums, kurie rūpinatės savo bažnyčia! Ačiū už rūpestingumą, darbus, gerą žodį, maldą, veiklas, finansinę paramą, savo laiką ir jėgas dėl mūsų visų!

Dėkojame visiems, kurie sekmadieniais ar patarnavimų metu ir savo aukomis prisidedate prie parapijos gyvavimo ir įvairių finansinių išlaidų: vykdanč Šlienavos bažnyčios rekonstrukcijos (perstatymo) darbus, Viršužiglio bažnyčios pavėsinės statybą, bažnyčių patarnautojams atlygio, visų reikmenų ar paslaugų įsigijimo, kas yra nuolat reikalinga.

Gyvename puikiai, su džiaugsmu ir noru kurti bendrą ateitį. Už tai AČIŪ Jums visiems!

Pasirengimo būtinybė

Kiek iš tų tikinčiųjų, kurie sekmadieniais renkasi į bažnyčiose aukojamas šv. Mišias, ateina pasirengę susitikti su Tuo, kuris jiems Jis yra artimas Draugas ir gyvasis Viešpats? Klausime: kas manęs, peržengus šventovės slenkstį, labiausiai laukia ir ilgisi? Su kuo ruošiuosi susitikti ir bendrauti? Ar, būdama(as) Jėzaus – Dievo Sūnaus – akivaizdoje, kreipiuosi į Jį, o gal iš karto pradedu kalbėtis su savo bendražygiais, visai nepagalvodamas(a), kad pirmiausia derėtų malda (kad ir savais žodžiais) pagarbinti Tą – Vienintelį, kuris manęs laukia, dieną naktį pasilikdamas Švč. Sakramente?

Dvasiniai autoriai primena, kad, prieš einant į Eucharistijos šventimą, naudinga iš anksto pasiruošti. Jei galime, paskaitykime Dievo žodį ir apmąstykime; pasimelskime, kad pats Žodis Jėzus savąja tiesa apšviestų mūsų protus ir paliestų širdis, kad, kai greitai laiku dalyvausime liturgijoje, savo aktyviu dalyvavimu, galėtume ir aplinkiniams padėti išgyventi Viešpaties Aukos slėpinį...

Vienas rašytojas pastebi: „Eidami į Mišias neškimės kokią nors dovaną. Ne tik eurą, bet ir save pačius. Neškimės atleidimą broliams, susitaikymą su kuo nors, dosnumą kitam, ypač stokojančiam ar išgyvenančiam sunkų metą, maldą už ligonį“.

Devintinės – adoracijos motina

Švenčiausiojo Sakramento įsteigimo iškilinė nulėmė adoracijos plėtrą. Nėra dvasinio gyvenimo brandos be adoracijos akto. Tikėjimu žvelgiame į Ostijoje Esantįjį, o Jis – į mus. Jis mus mato kiaurai, o mes Jį – tik iš dalies. Nes mums skirta augti dvasia, o Jam – išlikti savos meilės zenite. Kai skiriame laiko adoracijai, gyvename Eucharistijos malonių vaisiais. Čia ir glūdi tikros laimės šerdis...

Kun. Vytenis Vaškelis

Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija. Įm. kodas: 191289430,

Banko sąskaitos Nr.: LT367300010002243406.

Viršužiglio A. Panemunės parapijos filija. Įm. kodas: 192065766.

Banko sąskaitos Nr.: LT52401004100290040.

Tel.: 0 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com. Šį leidinį paruošė kun. Rimas.